

Sygn. akt VIII GC 104/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący - SSO Piotr Sałamaj

Protokolant – sekr. sąd. Paulina Woszczak

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko Biuro (...) spółce akcyjnej w M.

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 10.817 zł (dziesięć tysięcy osiemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt VIII GC 104/18

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. w pozwie przeciwko Biuro (...) spółce akcyjnej w M. wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z dnia 22 maja 2007 r. wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie III Nc 81/07 na rzecz (...) spółki z o.o. w W., utrzymanego w mocy w całości wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2008 r. (sygn. akt XXIV C 871/08), od którego Sąd Apelacyjny w Warszawie (sygn. akt I ACa 1240/08) oddalił apelację wyrokiem z dnia 4 września 2008 r., a którym to tytułom nadano klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 19 października 2015 r. na rzecz pozwanego (Biura (...) SA w M.) przeciwko powodowi jako wierzycielowi rzeczowemu. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania wg norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Powód wniósł także o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie tytułów wykonawczych objętych powództwem.

Domagając się pozbawienia w całości wykonalności ww. tytułów wykonawczych, powód podniósł zarzut umorzenia (wygaśnięcia) wierzytelności stwierdzonej tym tytułem wykonawczym. Powód powołał się na oświadczenie o potrąceniu wierzytelności, złożone pozwanemu pismem z dnia 15 listopada 2016 r., w treści którego wskazał, że powodowa Spółka w dniu 10 listopada 2016 r. nabyła wierzytelności podlegające potrąceniu z wynikającą z kwestionowanego w niniejszym postępowaniu tytułu wykonawczego, w związku z czym, w myśl art. 513 § 2 k.c. dokonuje ich potrącenia, skutkiem czego jest wygaśnięcie zobowiązania powoda względem pozwanej. Jako podstawę prawną roszczenia powód wskazał art. 840 § 1 pkt 2) k.p.c.

W odpowiedzi na pozew pozwany Biuro (...) SA w M. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że tak sformułowane powództwo jest bezzasadne i jako takie powinno ulec oddaleniu w całości. Zdaniem pozwanego w świetle art. 513 § 2 k.c. dokonane przez powoda potrącenie było niedopuszczalne, gdyż dłużnikowi przysługują względem nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Rzekome wierzytelności spółek (...) w stosunku do (...) powód nabył dopiero 10.11.2016 r., tj. po powzięciu przez niego wiadomości o przelewie na rzecz pozwanego, gdyż skoro powód w dniu 25.11.2015 r. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 października 2015 r. o nadaniu klauzuli wykonalności przeciwko powodowi, to przyjąć należy, że powód powziął pewną wiadomość o przelewie z dniem doręczenia ww. postanowienia, tj. najpóźniej 18 listopada 2015 r., a zatem na rok przed nabyciem przedstawionych do potrącenia wierzytelności w drodze umów odnowienia w celu zwolnienia z długu.

Pozwany zakwestionował także co do zasady i wysokości wierzytelności spółek (...) wobec (...); podniósł z ostrożności procesowej również zarzut przedawnienia przedstawionych do potrącenia roszczeń jako wywodzonych z czynu niedozwolonego.

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie zwolnił powoda od wpisu sądowego od pozwu w kwocie przekraczającej 5.000 zł i oddalił wniosek powoda o zabezpieczenie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 listopada 2001 r. pomiędzy (...) spółką z o.o. w W., jako finansującym, a Centrum (...) spółką z o.o. w K., jako użytkownikiem, zawarta została umowa tenencji nr (...) Zgodnie z § 1 na podstawie tej umowy finansujący za ustalona w § 2 odpłatnością oddaje użytkownikowi do używania i pobierania pożytków nieruchomość gruntową w użytkowaniu wieczystym do dnia 5.12.2030 r., położoną w K. przy ul. (...), o łącznej pow. gruntu 0,0968 ha, zabudowaną dwoma budynkami biurowo-usługowymi stanowiącymi odrębną nieruchomość o łącznej pow. użytkowej 843,38 m². Używanie i pobieranie pożytków przez użytkownika dotyczyło także części składowych i przynależności rzeczy znajdujących się w dniu przekazania ich przez finansującego użytkownikowi na terenie nieruchomości gruntowej i w budynkach na niej posadowionych.

W § 2 uregulowane zostały opłaty tenencyjne. Użytkownik zobowiązał się do: a) uiszczenia opłaty wstępnej w wysokości netto stanowiącej równowartość w złotych polskich kwoty 32.938,08 CHF, przeliczonej na złote polskie, plus podatek VAT, tj. łącznie 100.573,65 zł; b) uiszczania czynszu miesięcznego, zwanego tenutami (opłaty tenencyjne) w wysokości netto stanowiącej równowartość w złotych polskich kwoty 11.627,14 CHF, przeliczonej na złote polskie; c) uiszczenia prowizji w wysokości netto stanowiącej równowartość w złotych polskich kwoty 6.587,62 CHF, przeliczonej na złote polskie. Użytkownik zobowiązał się do uiszczania tenut zgodnie z terminarzem opłat, stanowiącym załącznik nr 1 do umowy.

Na podstawie tej umowy użytkownik miał prawo do używania przedmiotu tenencji opisanego w § 1 ust. 3, a także do pobierania pożytków, jakie przedmiot tenencji przynosi. Finansujący był zobowiązany udostępnić użytkownikowi przedmiot tenencji w terminie 14 dni od daty wejścia umowy w życie. Użytkownik był zobowiązany używać przedmiotu tenencji zgodnie z wymaganiami prawidłowej gospodarki. Użytkownik ponosił wszystkie koszty eksploatacji przedmiotu tenencji, w szczególności opłaty m.in. za gaz, energię elektryczną, wodę telefon, odprowadzenie ścieków, wywóz śmieci, itp.

Zgodnie z § 7 umowy obowiązywać ona miała, z zastrzeżeniem postanowień § 6, przez okres 72 miesięcy od daty wejścia w życie.

W dniu 3.01.2002 r. zawarty został Aneks nr (...) do umowy tenencji, którym m.in. zmieniono wysokość opłaty prowizyjnej, a także ustalono nowy terminarz opłat, stanowiący załącznik nr 1.

Centrum (...) spółka z o.o. w K. zmieniło nazwę na (...) spółka z o.o. oraz siedzibę na W..

(dowód: umowa tenencji k. 12-13 verte, aneks nr (...) k. 14-15, odpis pełny z rejestru przedsiębiorców (...) sp. z o.o. k. 30-33)

W dniu 8 kwietnia 2002 r. pomiędzy (...) spółką z o.o. w K., jako wydzierżawiającym, a (...) spółką z o.o. w W., jako dzierżawcą, zawarta została umowa dzierżawy dotycząca działki gruntu w użytkowaniu wieczystym M. o powierzchni 01 ha 73 arów 29 m², zabudowanej budynkami przeznaczonymi na cele produkcyjno-biurowe, stanowiącymi własność M., położonej w T. P. przy ul. (...), dla której SR w Poznaniu prowadzi księgę wieczystą nr (...). Przedmiot dzierżawy miał być wykorzystywany przez dzierżawcę do prowadzenia działalności gospodarczej. Umowa została zawarta na okres 120 miesięcy od daty jej wejścia w życie.

W § 4 ust. 2 umowy wydzierżawiający wyraził zgodę na poddzierżawienie przez dzierżawcę przedmiotu umowy.

Czynsz dzierżawny w kwocie 13.297,87 zł + 22% VAT płatny był miesięcznie z dołu do 15-go dnia każdego miesiąca, na podstawie faktur VAT. Tytułem zabezpieczenia zapłaty czynszów netto dzierżawca miał wnieść na rzecz wydzierżawiającego kaucję w wysokości 1.595.744,68 zł na jego rachunek bankowy w terminie 7 dni od daty wejścia w życie umowy (§ 5 ust. 5).

W § 5 ust. 6 umowy strony wskazały, że z dniem wejścia w życie tej umowy nastąpi potrącenie wierzytelności wydzierżawiającego, określonej w ust. 5, z wierzytelnością (...) spółki z o.o. z tytułu opłaty wstępnej i prowizji z umowy poddzierżawy z dnia 8 kwietnia 2002 r. zawartej przez dzierżawcę z (...) sp. z o.o. na co wydzierżawiający wyraża zgodę. W myśl § 5 ust. 7 wydzierżawiający z wniesionej przez dzierżawcę kaucji, określonej w ust. 5, zaliczy, począwszy od końca miesiąca jej wejścia w życie, kwotę czynszu netto 13.297,87 zł na poczet należnego czynszu za każdy miesiąc dzierżawy, określonego w ust. 1 tego paragrafu.

Zgodnie z § 9 umowa wchodziła w życie pod warunkiem: a) doręczenia dzierżawcy odpisu z KW nr (...) potwierdzającego prawomocne ustanowienie na jego rzecz hipoteki kaucyjnej do kwoty 2.000.000 zł na co najmniej drugim miejscu; b) doręczenia dzierżawcy odpisu z KW nr (...) potwierdzającego prawomocne ustanowienie na jego rzecz hipoteki kaucyjnej do kwoty 250.000 zł na pierwszym miejscu.

Aneksem nr (...) z dnia 20 maja 2002 r. strony umowy dzierżawy z 8 kwietnia 2002 r. zmieniły § 5 ust. 5 umowy, a § 9 otrzymał brzmienie: „Niniejsza umowa wchodzi w życie z dniem 30 kwietnia 2002 r.”. Z kolei Aneksem nr (...) strony zmieniły § 2 ustalając, że umowa zostaje zawarta na okres 121 miesięcy począwszy od 1.05.2002 r., a także zmieniły § 5 ust. 7 umowy.

Przekazanie przedmiotu dzierżawy odbyło się protokolarnie w dniu 28.05.2002 r., opisując w protokole przekazania stan przedmiotu dzierżawy.

(dowód: umowa dzierżawy z 8.04.2002 r. k. 16-17verte, aneksy nr (...) do umowy k. 18v.-19 i k. 18, protokół przekazania przedmiotu dzierżawy k. 20-21)

W dniu 8 kwietnia 2002 r. została także zawarta pomiędzy (...) spółką z o.o. w W., jako wydzierżawiającym, a (...) spółką z o.o. w T. P., jako dzierżawcą, zawarta została umowa poddzierżawy nr (...) dotycząca działki gruntu w użytkowaniu wieczystym M. o powierzchni 01 ha 73 arów 29 m², zabudowanej budynkami przeznaczonymi na cele produkcyjno-biurowe, stanowiącymi własność M., położonej w T. P. przy ul. (...), dla której SR w Poznaniu prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Przedmiot poddzierżawy miał być wykorzystywany przez dzierżawcę do prowadzenia działalności gospodarczej. Umowa została zawarta na czas oznaczony 120 miesięcy od daty jej wejścia w życie.

Miesięczny czynsz dzierżawny płatny był z góry w wysokości netto w złotych polskich stanowiących równowartość kwoty franków szwajcarskich, przeliczonej na złote polskie. Terminy płatności i wysokość czynszów określona została w terminarzy opłat będącym załącznikiem nr 1 do umowy poddzierżawy. Nadto dzierżawca obowiązany był do uiszczenia do 30.04.2002 r.: a) prowizji w złotych polskich stanowiącej równowartość 6.625,20 CHF plus 22% VAT, b) opłaty wstępnej w złotych polskich stanowiącej równowartość 33.125,98 CHF plus 22% VAT (§ 4 ust. 2).

W § 5 ust. 7 umowy strony wskazały, że z dniem wejścia w życie tej umowy nastąpi potrącenie wierzytelności dzierżawcy, określonej w ust. 2, z wierzytelnością (...) spółki z o.o. z tytułu kaucji z umowy dzierżawy z dnia 8 kwietnia 2002 r. zawartej z nim przez wydzierżawiającego, na co dzierżawca wyraża zgodę.

Zabezpieczenie wykonanie przez dzierżawcę obowiązków umownych stanowiły: a) weksel gwarancyjny in blanco wystawiony przez dzierżawcę, poręczony przez (...) sp. z o.o. i D. B. (1), b) hipoteka kaucyjna do kwoty 2.000.000 zł, c) hipoteka kaucyjna do kwoty 250.000 zł, d) przewłaszczenie form wtryskowych do produkcji obudów (...) 28” z osprzętem o wartości 1.667.633 zł (§ 8).

Zgodnie z § 9 umowa wchodziła w życie pod warunkiem wejścia w życie umowy dzierżawy oraz ustanowienia zabezpieczeń, o których mowa w § 8

Aneks nr (...) z dnia 18 czerwca 2002 r. strony umowy poddzierżawy z 8 kwietnia 2002 r. zmieniły § 2, który otrzymał brzmienie: „Umowa zostaje zawarta na okres 121 miesięcy od dnia 1.05.2002 r., a załącznik nr 1 otrzymał nowe brzmienie.

Przekazanie przedmiotu poddzierżawy odbyło się protokolarnie w dniu 28.05.2002 r., opisując w protokole przekazania stan przedmiotu poddzierżawy.

(...) spółka z o.o. w T. P. zmieniła nazwę na Zakłady (...) spółka z o.o.

(dowód: umowa poddzierżawy z 8.04.2002 z załącznikiem k. 22-25verte, aneks nr (...) k. 26-27v., protokół przekazania przedmiotu dzierżawy k. 28-29, odpis pełny z rejestru przedsiębiorców Zakłady (...) sp. z o.o. k. 34-36)

Pismem z dnia 20 maja 2004 r. (...) spółka z o.o. w W. rozwiązała umowę poddzierżawy z Zakłady (...) spółką z o.o. (dawniej (...) sp. z o.o.) w trybie natychmiastowym, wzywając jednocześnie dzierżawcę do zapłaty zaległego czynszu w wysokości 470.062,31 zł wraz z odsetkami oraz do zwrotu form wtryskowych.

(dowód: rozwiązanie z 20.05.204 k. 37)

W piśmie z 6 lutego 2007 r., nazwanym „Przedstawienie do zapłaty”, (...) spółka z o.o. w W. zawiadomiła (...) spółkę z o.o., że w związku z nieuregulowaniem należności wynikających z umowy poddzierżawy z 8.04.2002 r. wypełniła złożony weksel gwarancyjny na sumę wekslową 4.705.861,91 zł i opatrzyła go terminem płatności 13.02.2007 r.

(dowód: przedstawienie do zapłaty k. 38)

Pismem z 27 listopada 2007 r. (...) spółka z o.o. w W. wezwała M. M. z (...) sp. z o.o. w W., w związku z informacją od (...) sp. z o.o. o wypowiedzeniu umowy tenencji i aneksu nr (...), która uprawniała ich do korzystania z nieruchomości, do wydania w związku z zaistniałą sytuacją maszyn, które znajdują się na terenie nieruchomości w T. P., o łącznej ewidencyjnej po umorzeniach wartości maszyn 1.650.000 zł. W przypadku braku odpowiedzi co do wydania (...) poinformowało, że powyższą kwotą obciąży (...) sp. z o.o. w W..

(dowód: pismo z 27.11.2007 wraz z potwierdzeniem nadania k. 41-41v.)

W dniu 16 listopada 2010 r. (...) spółka z o.o. w W. wystawiła (...) spółce z o.o. w W. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.650.099,98 zł. Jako sposób zapłaty wskazano „kompensata”. Na powyższą kwotę złożyła się suma wartości maszyn wskazanych w fakturze, a wcześniej wymienionych w piśmie (...) z 22.11.2007 r.

Przy piśmie z 17 listopada 2010 r., adresowanym do (...) spółki z o.o. w W., (...) spółka z o.o. w W. przesyła fakturę VAT nr (...) i jednocześnie oświadczyła, że dokonuje wzajemnej kompensaty w wysokości 1.650.099,98 zł z zobowiązania (...) do (...) z tytułu umowy tenencji nr (...). Pismo podpisane zostało przez prezesa zarządu V. S. i nadane przesyłką poleconą.

(dowód: faktura VAT nr (...) k. 42, pismo przewodnie z 17.11.2010 k. 43 z potwierdzeniem nadania k. 43v.)

Postanowieniem z dnia 19 października 2015 r. (sygn. akt XXIV Co 82/15) Sąd Okręgowy w Warszawie nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty z dnia 22 maja 2007 r., wydanemu przez Sąd Okręgowy w Warszawie, w sprawie III Nc 81/07, utrzymanemu w mocy w całości wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z 23 kwietnia 2008 r., wydanym w sprawie XXIV C 871/08, od którego Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację wyrokiem z 4 września 2009 r., wydanym w sprawie I ACa 1240/08, przeciwko dłużnikowi (...) spółce z o.o. w W., z możliwością powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności do należącego do dłużnika prawa użytkownika wieczystego wraz z budynkami stanowiącymi jego własność na nieruchomości położonej w K. przy ul. (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...) (pkt 1. sentencji), oraz zasądził od (...) spółki z o.o. w W. na rzecz Biura (...) S.A. w M. kwotę 50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt 2.).

W dniu 25.11.2015 r. uczestnik (...) spółka z o.o. w K. wniósł zażalenie na powyższe postanowienie.

Postanowieniem z dnia 5 lipca 2016 r. (sygn. akt I ACz 1072/16) Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił zażalenie uczestnika (...) spółki z o.o. w W. na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 października 2015 r., sygn. akt XXIV Co 82/15 i zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawcy Biura (...) S.A. w M. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

(dowód: postanowienie SO w Warszawie z 19 października 2015 k. 115, postanowienie SO w Warszawie z 26 lutego 2016 k. 117-118, postanowienie SA w Warszawie z 5 lipca 2016 k. 116)

W dniu 10 listopada 2016 r. pomiędzy (...) spółką z o.o. w K. a (...) spółką z o.o. w W. zawarta została umowa odnowienia w celu zwolnienia z długu. W § 1 ust. 1 umowy strony zgodnie oświadczyły, że (...) jest dłużnikiem (...) na kwotę 1.540.000 zł. W ust. 2 (...) oświadczył, że jest wierzycielem (...) spółki z o.o. w W. w zakresie należności objętych fakturą VAT nr (...) z dnia 16.11.2010 r. na kwotę 1.650.100 zł i wierzytelność ta istnieje, nie jest przedmiotem roszczeń osób trzecich i została zgłoszona (...) spółce z o.o. do kompensaty pismem z dnia 17.11.2010 r., ale rozliczenie finansowe nie zostało ostatecznie potwierdzone przez (...) spółkę z o.o.

W § 2 ust. 1 umowy (...) oświadczył, że uznaje i potwierdza wierzytelność wskazaną w § 1 ust. 1, ale nie ma chwili obecnej środków finansowych na spłatę swojego zadłużenia. Dla zaspokojenia choćby częściowo swojego długu wskazanego w § 1 ust. 1, w zamian świadczenia pieniężnego (...) zobowiązuje się przenieść na (...) wierzytelność wskazaną w § 1 ust. 2 za cenę uzgodnioną w oddzielnym porozumieniu (§ 2 ust.2). (...) wyraził zgodę na zastąpienie świadczenia pieniężnego świadczeniem wskazanym w ust. 2 (§ 2 ust. 3).

W § 3 ust. 1 umowy wskazano, że w wykonaniu zobowiązania zawartego w § 2 ust. 2 (...) przenosi na (...) wierzytelność wskazaną w § 1 ust. 2 za cenę uzgodnioną w oddzielnym porozumieniu. Dokumenty związane z przenoszoną wierzytelnością (...) dostarczyć miał (...) w ciągu 3 dni od podpisania umowy (§ 3 ust. 2). O dokonanej cesji wierzytelności (...) zobowiązał się zawiadomić (...) spółkę z o.o. w W. we własnym zakresie.

(dowód: umowa odnowienia w celu zwolnienia z długu z 10.11.2016 k. 44)

Również w dniu 10 listopada 2016 r. pomiędzy (...) spółką z o.o. w K. a (...) spółką z o.o. w likwidacji w K. zawarta została umowa odnowienia w celu zwolnienia z długu. W § 1 ust. 1 umowy strony zgodnie oświadczyły, że M. jest dłużnikiem (...) na kwotę 295.000 zł. W ust. 2 M. oświadczył, że jest wierzycielem (...) spółki z o.o. w W. w zakresie wierzytelności obejmującej odszkodowanie za szkodę związaną z nierozliczeniem pobieranych czynszów z umowy

dzierżawy nieruchomości położonej w T. P. ul. (...) na kwotę 316.580 zł i wierzytelność ta istnieje, nie jest przedmiotem roszczeń osób trzecich i została dotychczas zgłoszona (...) spółce z o.o. do rozliczenia.

W § 2 ust. 1 umowy M. oświadczył, że uznaje i potwierdza wierzytelność wskazaną w § 1 ust. 1, ale nie ma chwili obecnej środków finansowych na spłatę swojego zadłużenia. Dla zaspokojenia choćby częściowo swojego długu wskazanego w § 1 ust. 1, w zamian świadczenia pieniężnego M. zobowiązał się przenieść na (...) wierzytelność wskazaną w § 1 ust. 2 w całości (§ 2 ust.2). (...) wyraził zgodę na zastąpienie świadczenia pieniężnego świadczeniem wskazanym w ust. 2 i zwolnił M. z zobowiązania (§ 2 ust. 3).

W § 3 ust. 1 umowy wskazano, że w wykonaniu zobowiązania zawartego w § 2 ust. 2 (...) przenosi na (...) wierzytelność wskazaną w § 1 ust. 2 w całości. Dokumenty związane z przenoszoną wierzytelnością (...) dostarczyć miał (...) w ciągu 3 dni od podpisania umowy (§ 3 ust. 2). O dokonanej cesji wierzytelności (...) zobowiązał się zawiadomić (...) spółkę z o.o. w W. we własnym zakresie.

(dowód: umowa odnowienia w celu zwolnienia z długu z 10.11.2016 k. 44verte)

Pismem datowanym na 15 listopada 2016 r. (...) spółka z o.o. w K. złożyła Biuru (...) SA w M. oświadczenie o potrąceniu. (...) poinformowała (...), że nabyła w dniu 10 listopada 2016 r. wierzytelności podlegające potrąceniu z wierzytelnością (...) wynikającą z nakazu zapłaty z dnia 22 maja 2007 r. wydanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie w sprawie III Nc 81/07 na rzecz (...) sp. z o.o., utrzymanego w mocy w całości wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2008 r. (sygn. akt XXIV C 871/08), od którego Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację wyrokiem z dnia 4 września 2008 r., a którym to tytułem nadano klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 19 października 2015 r. na rzecz (...) przeciwko (...) (jako wierzycielowi rzeczowemu. Nabyte wierzytelności to: 1) wierzytelność (...) sp. z o.o. w W. w stosunku do (...) w kwocie 1.650.100 zł, 2) wierzytelność M. w stosunku do (...) w kwocie 316.580 zł.

Dalej (...) wskazał, że w świetle podpisanych z pierwotnymi wierzycielami umów jest obecnie wierzycielem (...) na łączną kwotę 1.966.680 zł z prawem do pobierania odsetek ustawowych za opóźnienie. Jednocześnie wierzytelności te nadają się do potrącenia z wierzytelnością (...). I mając na uwadze treść art. 513 § 2 k.c. (...) oświadczył, że niniejszym potrąca wierzytelność (...) (której pierwotnym wierzycielem – zbywcą była spółka (...), a wierzytelność obejmuje należność główną 1.644.742,10 zł, odsetki oraz koszty w kwocie 27.760 zł) z własną wierzytelnością wynikającą ze wskazanych powyżej podstaw w łącznej wysokości 1.966.680 zł. W związku z tym (...) stwierdził, że skutkiem dokonanego potrącenia jest wygaśnięcie jego zobowiązania wobec (...). Oświadczenie to zostało wysłane (...) listem poleconym w dniu jego sporządzenia.

(dowód: oświadczenie o potrąceniu z 15.11.2016 k. 45-46 z potwierdzeniem nadania k. 50, informacja odpowiadająca opisowi aktualnemu z rej. przedsiębiorców dot. (...) k. 47-49)

Pismem z dnia 18 listopada 2016 r., w reakcji na oświadczenie o potrąceniu z 15.11.2016 r., pełnomocnik Biura (...) wskazał, że brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych do uczynienia zadość wezwaniu, w tym co do cofnięcia wniosku egzekucyjnego. W pierwszej kolejności pełnomocnik wskazał, że oświadczenie o potrąceniu wierzytelności, jako niedopuszczalne, nie wywarło żadnych skutków prawnych wobec jego mandanta.

(dowód: pismo pełnomocnika (...) z 18.11.2016 z pełnomocnictwem k. 119-122)

W dniu 21.11.2016 r. D. B. (1), na prośbę (...), sporządził oświadczenie, w którym wskazał m.in., że we wrześniu 2007 r. na nieruchomości położonej w T. P. mały miejsce działania (...) sp. z o.o. w W. zmierzające do pozbawienia dostępu do części nieruchomości firmy (...) i jej dzierżawców, w tym zwłaszcza (...) sp. z o.o., która prowadziła w T. P. działalność w zakresie produkcji elektroniki. (...) była w tym czasie dłużnikiem (...) z tytułu umowy tenencji. W 2007 r. (...) podpisało nowe umowy dzierżawy z nowymi podmiotami, które płaciły należności z tych umów bezpośrednio do (...). Z (...) umowy nie chciało podpisać. Nadto (...) nigdy nie rozliczyło się z (...) ani M. z pobranych po wrześniu 2007 r. czynszów dzierżawnych pomimo, że były to znaczne kwoty. Na terenie nieruchomości znajdowała się kompletna linia produkcyjna należąca do (...) i służąca do produkcji elektroniki. (...) wzywało (...) do wydania maszyn i urządzeń,

ale nie otrzymało żadnych odpowiedzi. W 2010 r. kiedy M. pozbawiono kompletnie możliwości wejścia na teren nieruchomości, (...) obciążęło (...) kosztami maszyn, bo nie było już szans na jakiegokolwiek rozmowy.

W tym samym dniu, tj. 21.11.2016 r., pisemne oświadczenie, także na prośbę (...), złożył P. S. (1). Dotyczyło ono relacji między Zakładami (...) sp. z o.o. a (...), w szczególności sporu o zaległe należności czynszowe za nieruchomość w T. P..

(dowód: oświadczenie D. B. k. 39, oświadczenie P. S. k. 40)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się bezzasadne, a jego podstawę prawną powództwa stanowił art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne.

Skutek w postaci wygaśnięcia zobowiązania wywierają w szczególności takie zdarzenia materialnoprawne, jak: wykonanie zobowiązania przez spełnienie świadczenia zgodnie z jego treścią, potrącenie, odnowienie, zwolnienie z długu, świadczenie w miejsce spełnienia. Natomiast skutek w postaci niemożności egzekwowania zobowiązania wywierają w szczególności takie zdarzenia materialnoprawne, jak: prolongata terminu spełnienia świadczenia, rozłożenie świadczenia na raty, przedawnienie roszczenia.

W tej sprawie wygaśnięcia zobowiązania powodowy dłużnik upatrywał w złożonym przez siebie oświadczeniu o potrąceniu, zawartym w piśmie z dnia 15 listopada 2016 r. Jednakże w ocenie Sądu i zgodnie ze stanowiskiem pozwanego wierzyciela rzeczony oświadczenie nie wywarło żadnych skutków prawnych wobec pozwanego, gdyż w świetle treści art. 513 § 2 k.p.c. dokonane przez powoda potrącenie było niedopuszczalne.

W świetle złożonych przez strony dokumentów niespornym było, że kwestionowany tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 maja 2007 r., sygn. akt III Nc 81/07, utrzymany w mocy wyrokiem Sadu Okręgowego w Warszawie z dnia 23 kwietnia 2008 r., sygn. akt XXIV C 871/08, od którego następnie Sąd Apelacyjny w Warszawie oddalił apelację wyrokiem z dnia 4 września 2008 r., sygn. akt I ACA 1240/08, został wydany przeciwko (...) spółce z o.o., (...) spółce z o.o. i D. B. (1) na rzecz pierwotnego wierzyciela, tj. (...) spółki z o.o. Zasądzona ww. tytułami wykonawczymi wierzytelność została przed wytoczeniem powództwa zabezpieczona przez (...) spółkę z o.o. ustanowieniem hipoteki umownej kaucyjnej na rzecz (...) spółki z o.o., na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Koszalinie prowadzi księgę wieczystą o numerze (...). Wierzytelność wynikająca z ww. tytułu wykonawczego została przez pierwotnego wierzyciela przelana na rzecz pozwanego Biura (...) SA, w związku z czym pozwany wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności ww. tytułowi na swoją rzecz. Następnie, wobec przejścia ww. nieruchomości na własność powodowej spółki, Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 19 października 2015 r. zgodnie z wnioskiem pozwanego nadał przedmiotowemu tytułowi wykonawczemu klauzulę wykonalności przeciwko powodowi, jako wierzycielowi rzeczowemu.

Mając zatem na uwadze, że potrącenie, na które powołuje się powód, obejmowało wierzytelność będącą przedmiotem przelewu między pozwanym a pierwotnym wierzycielem ((...) spółka z o.o.), to skuteczność złożonego przez powoda oświadczenia o potrąceniu ocenić należało na tle treści art. 513 k.c., regulującego kwestie zarzutów przysługujących dłużnikowi względem cesjonariusza po dokonaniu przelewu wierzytelności.

Zgodnie z przepisem art. 513 § 1. k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. § 2. Dłużnik może z przelanej wierzytelności potrącić wierzytelność, która mu przysługuje względem zbywcy, chociażby stała się wymagalna dopiero po otrzymaniu przez dłużnika zawiadomienia o przelewie. Nie dotyczy to jednak wypadku, gdy wierzytelność przysługująca względem zbywcy stała się wymagalna później niż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu.

Dokonując analizy powyższych uregulowań na tle okoliczności faktycznych sprawy Sąd zauważa, że przytoczony przez powoda przepis art. 513 § 2 k.c. nie może znaleźć zastosowania w stanie faktycznym niniejszej sprawy, gdyż jest on ściśle powiązany z § 1 tegoż artykułu, stanowiąc jego rozwinięcie. Zgodnie natomiast z art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi [tu: powodowi] przysługują względem nabywcy wierzytelności [pozwanemu] wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy [(...) spółka z o.o. w W.] w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Natomiast jak wynika z treści pozwu, wierzytelności (...) spółki z o.o. w W. oraz (...) spółki z o.o. w K. w stosunku do (...) spółki z o.o., powód nabył dopiero w dniu 10 listopada 2016 r., tj. po powzięciu przez niego wiadomości o przelewie wierzytelności na rzecz pozwanego. Skoro bowiem powód w dniu 25 listopada 2015 r. wniósł zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 października 2015 r. w przedmiocie nadania przeciwko niemu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 maja 2007 r. (vide uzasadnienie postanowienia SO w Warszawie z 26 lutego 2016 r., k. 17-118), to przyjmując należy, że powód powziął wiadomość o przelewie wierzytelności z dniem doręczenia mu postanowienia z 19 października, a więc najpóźniej w dniu 18 listopada 2015 r. (termin na wniesienie zażalenia wynosi 7 dni), a zatem nastąpiło to na rok przed nabyciem przedstawionych do potrącenia wierzytelności w drodze powołanych w pozwie umów odnowienia w celu zwolnienia z długu z dnia 10 listopada 2016 r.

Mając na względzie przytoczone wyżej okoliczności Sąd uznał, że w chwili powzięcia wiadomości o przelewie wierzytelności, dokonany pomiędzy (...) spółką z o.o. a pozwanym (tj. przyjmując najpóźniejszą z możliwych dat – 18.11.2015 r.), powodowi nie przysługiwał zarzut potrącenia wierzytelności wobec zbywcy, tj. (...) spółki z o.o. w W., gdyż powodowi nie przysługiwała w tamtej chwili wymagalna wierzytelność pieniężna wobec (...). Zgodnie bowiem z jednolitymi poglądami doktryny i orzecznictwa, możliwość potrącenia z przelewana wierzytelnością dotyczy wszystkich tych wierzytelności, które powstały na rzecz dłużnika w stosunku do zbywcy wierzytelności do chwili uzyskania wiadomości o przelewie i które do tej chwili stały się potrącalne, czyli wymagalne i zaskarżalne (tak Sąd Najwyższy np. w wyrokach z 4 grudnia 1997 r., III CKN 272/97, z 29 listopada 2001 r., V CKN 1537/00, z 9 maja 2003 r., V CKN 218/01). Podkreślić trzeba za Sądem Najwyższym, że odmienna wykładnia art. 513 § 2 w zw. z art. 513 § 1 k.c. rozszerzałaby nadmiernie uprzywilejowanie dłużnika cedowanej wierzytelności kosztem bezpieczeństwa obrotu, naruszałaby bowiem usprawiedliwiony interes potencjalnych nabywców wierzytelności. Nadto Sąd Najwyższy w uchwale z 27 lipca 2006 r. (III CZP 59/06, LEX nr 188841) odpowiadając na pytanie: „Czy na podstawie art. 513 § 2 k.c. dłużnik może z przelanej wierzytelności potrącić wierzytelność względem zbywcy, którą nabył na podstawie umowy przelewu wierzytelności z wierzycielem zbywcy po powzięciu wiadomości o przelewie?”, stwierdził wprost, że: „Dłużnik nie może z przelanej wierzytelności potrącić wierzytelności, która mu przysługuje względem zbywcy, jeżeli nabył ją po powzięciu wiadomości o przelewie.

Analogiczną, jaka została przedstawiona w skierowanym do Sądu Najwyższego pytaniu prawnym, sytuacja występuje w niniejszej sprawie, gdyż wierzytelność względem zbywcy (abstrahując od jej istnienia), została przez powoda nabyta po powzięciu wiadomości o przelewie dokonany pomiędzy zbywcą ((...) spółką z o.o.) a pozwanym Biurem (...) SA.

Z tych względów Sąd stwierdził, że oświadczenie skierowane do pozwanego w dniu 15 listopada 2016 r. w piśmie powoda z tej samej daty, nie wywarło żadnych skutków prawnych w stosunku do pozwanego. W szczególności doręczenie przedmiotowego oświadczenia nie spowodowało umorzenia wierzytelności przysługujących pozwanemu, a stwierdzonych kwestionowanym w tym procesie tytułem wykonawczym. Uwzględniając zatem, że podstawą powództwa jest załączone do pozwu oświadczenie o potrąceniu z dnia 15 listopada 2016 r., na skutek którego zobowiązanie powoda wobec pozwanego – z przyczyn wyżej wskazanych - jednak nie wygasło (tzn. nie nastąpiło umorzenie wierzytelności objętej kwestionowanym tytułem wykonawczym), to już tylko z tych względów powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Niezależnie od bezskuteczności złożonego przez powoda oświadczenia o potrąceniu z dnia 15.11.2016 r. Sąd wskazuje na wątpliwości co do istnienia, a tym samym i wysokości wierzytelności (...) spółki z o.o. i (...) spółki z o.o. wobec (...) spółki z o.o. Po pierwsze, żadna z umów odnowienia w celu zwolnienia z długu, zawartych w dniu 10 listopada 2016 r., nie wskazuje z jakiego tytułu jest dług (...) i M. wobec powodowej spółki (...) -3”, ograniczając się tylko do wskazania kwoty rzekomego długu (vide § ust. 1 tych umów, k. 44 i 44 verte). Nadto w § 3 ust. 1 umowy między (...) a (...) jest mowa

o przeniesieniu wierzytelności za cenę uzgodnioną w oddzielnym porozumieniu, lecz takowego nie złożono. Po drugie, oczywiste wątpliwości wywołuje istnienie, a zwłaszcza wysokość wierzytelności, które powód miał nabyć od (...) i M.. W ocenie Sądu niewystarczające jest przywołanie w wezwaniu z 22.11.2007 r. (k. 41) zestawienia maszyn i ich wartości, bez jakichkolwiek materiałów źródłowych, z których wynikałoby, że te maszyny i urządzenia znajdowały się na terenie nieruchomości w T. P., a tym bardziej, że akurat tak była ich wartość. Z tych przyczyn i wystawiona następnie przez (...) faktura VAT z 16.11.2010 r. (k. 42) nie może być podstawą twierdzeń już choćby o wartości tych rzeczy, zwłaszcza że wystawiona została po upływie trzech lat od ww. wezwania. Podobnie należy ocenić wierzytelność odszkodowawczą M. na kwotę 316.580 zł (wg pozwu winna to być kwota 322.335 zł?), przy braku jakichkolwiek dokumentów mających obrazować wysokość czynszów dzierżawnych, które jakoby (...) spółka z o.o. bezprawnie pobierała z pominięciem M.. Co prawda powód przywołał na te okoliczności dowód z zeznań świadków D. B. (1) (nota bene prezesa zarządu powoda) i P. S. (1), ale złożone przez te osoby pisemne oświadczenia z 21.11.2016 r. (k. 39 i k. 40) nie wskazują na żadne kwoty, ani nie podają jakichkolwiek szczegółów co do przedmiotowej linii produkcyjnej. Co z uwagi na daty ich złożenia sugeruje, że zostało to uczynione wyłącznie na potrzeby niniejszego procesu. Podobne wrażenie można odnieść co do samych wierzytelności przedstawionych przez powoda do potrącenia, a więc, że zostały wygenerowane na potrzeby obrony dłużnika przed prawomocnym roszczeniem (...) spółki z o.o., nabytym przez pozwanego.

Wracając do twierdzeń pozwu, dotyczących wygaśnięcia należności wynikających z negowanego tytułu wykonawczego w zakresie kwoty 1650.099,98 zł Sąd zgadza się z pozwanym, że wierzytelność spółki (...) wobec (...) spółki z o.o., mająca wynikać z odszkodowania związanego z bezprawnym zabránieniem spółce maszyn i urządzeń, zgodnie z art. 505 pkt 3) k.c. nie może stanowić przedmiotu potrącenia. Przepis art. 505 pkt 3 k.p.c. wprowadza bowiem zakaz potrącenia wierzytelności wynikających z czynów niedozwolonych, bez względu na ich konkretną podstawę prawną. Zatem zakwalifikowanie wierzytelności jako wynikającej z takich zdarzeń, powoduje niemożność jej potrącenia.

W związku z tym oświadczenie o potrąceniu ww. wierzytelności złożone przez (...) w dniu 17 listopada 2010 r. (k. 43) nie wywołało żadnych skutków prawnych w stosunku do (...), w tym w szczególności nie spowodowało wygaśnięcia roszczeń (...) Sp. z o.o. w stosunku do (...) Sp. z o.o. z tytułu umowy tencji nr (...) z dnia 28 listopada 2001 r. (potwierdzonych kwestionowanym w przedmiotowym postępowaniu tytułem wykonawczym), pomijając już nawet to, że w piśmie z 17.11.2010 r. (...) nie wskazało kwoty swojego długu, z którym chciało potrącić swoją wierzytelność wobec (...).

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na niekonsekwencje powoda, co do nabycia przez niego w dniu 10 listopada 2016 r. wierzytelności w stosunku do (...) spółki z o.o. w W., które następnie pismem z dnia 15 listopada 2016 r. przedstawił pozwanemu do potrącenia. Powód wskazał bowiem, że dokonane w dniu 15 listopada 2016 r. potrącenie obejmowało wierzytelności, które nabył od poprzednich wierzycieli (...) na mocy umów odnowienia w celu zwolnienia z długu z 10.11.2016 r., tj.:

- wierzytelność (...) spółki z o.o. w W. w stosunku do (...) spółki z o.o. w W., wynikającą z odszkodowania związanego z bezprawnym zabránieniem tej spółce maszyn i urządzeń o łącznej wartości 1.650.100 zł, przy czym o wierzytelności tej (...) miało wiedzieć z otrzymanego wezwania do wydania z 22.11.2007 r. i otrzymanej faktury VAT nr (...) z dnia 16.11.2010 r.,

- wierzytelność (...) spółki z o.o. w K. w stosunku do (...), wynikająca z nierozliczonych przez (...) należności czynszowych w łącznej kwocie 316.580 zł.

Jednocześnie powód podniósł, że wyższa z tych wierzytelności, na skutek złożonego przez (...) w piśmie z 17.11.2010 r. oświadczenia o potrąceniu uległa umorzeniu w całości z dniem 8 grudnia 2007 r. Jednakże jeżeli nawet przyjąć za powodem, że oświadczenie o potrąceniu z 17.11.2010 r. wywołało skutek w postaci umorzenia wierzytelności mającej rzekomo przysługiwać spółce (...), to wtedy za bezskuteczną uznać należy umowę odnowienia zawartą pomiędzy powodem a spółką (...) w zakresie pkt § 2 ust. 2, w którym (...) zobowiązuje się do przeniesienia ww. wierzytelności na rzecz powodowej spółki (nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet). Sąd zauważa przy tym, że podejmowane przez (...) spółkę z o.o. czynności świadczą o tym, że sama spółka (...), jako pierwotny wierzyciel

wierzytelności opisanej w pkt. 1) oświadczenia o potrąceniu z 15.11.2016 r., za bezskuteczne uznaje oświadczenie o potrąceniu wierzytelności z 17.11.2010 r. złożone wobec (...). Przy założeniu bowiem, że ww. oświadczenie miałyby być skuteczne, to wierzytelność (...) wobec (...) uległaby stosownemu umorzeniu (zmniejszeniu). Pomijając ww. konsekwencje złożonego oświadczenia o potrąceniu, (...) na mocy umowy z 10.11.2016 r. zbyło wierzytelność na rzecz powoda (...) spółki z o.o. w pełnej wysokości, tj. w kwocie 1.650.099,98 zł, nie uwzględniając w żadnej mierze skutków oświadczenia o potrąceniu z 17.11.2010 r. Powyższe potwierdza zatem pogląd, że oświadczenie o potrąceniu z 17.11.2010 r. pozostaje bezskuteczne, tzn. nie powoduje skutku w postaci umorzenia wierzytelności objętej kwestionowanym tytułem wykonawczym. Tym samym niezasadne jest powoływanie się przez powoda na wynikające z tego pisma (k. 43) skutki.

Dodatkowo Sąd wskazuje, że trafny okazał się podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia przedstawionych do potrącenia roszczeń. Potrąceniem ustawowym nie mogą być objęte wierzytelności przedawnione, w uwagi na niemożność kompensacji ww. zobowiązań. W chwili, gdy powód nabył wierzytelności wobec (...) spółki z o.o. (tj. w dniu 10 listopada 2016 r.) rzekome wierzytelności wobec spółki (...) były już przedawnione. Wierzytelność mająca przysługiwać jakoby (...) Sp. z o.o. z tytułu czynu niedozwolonego zgodnie z art. 442¹ k.c. uległa przedawnieniu z upływem trzech lat od dnia, w którym spółka (...) dowiedziała się o rzekomej szkodzie, w związku z czym wierzytelność przedawniła się najpóźniej z dniem 22 listopada 2010 r. (tj. po upływie trzech lat od dnia wezwania (...) do wydania zatrzymanych rzeczy). Z kolei wierzytelności mające przysługiwać (...) spółce z o.o. z tytułu odszkodowania za nierozliczone przez (...) należności z tytułu umów najmu, stosownie do art. 118 k.c. przedawniły się najpóźniej z końcem maja 2015 r. (tj. po upływie trzech lat od daty, którą powód wskazuje jako datę rozwiązania umowy dzierżawy z 8 kwietnia 2002 r. dotyczącą nieruchomości stanowiącej własność M.). Wobec powyższego potrącenie ww. wierzytelności przez powoda w dniu 15 listopada 2016 r. nie było dopuszczalne, gdyż z art. 502 k.c., wykładanego a contrario, wynika, że jeżeli w chwili, gdy potrącenie stało się możliwe (tj. z chwilą, gdy powód nabył rzekome wierzytelności opisane w pozwie - w dniu 10.11.2016 r.) wierzytelność była już przedawniona, to potrącenie jest wyłączone.

Mając na uwadze powyższe ustalenia i ocenę prawną Sąd doszedł do przekonania, że w oświadczenie powoda o potrąceniu z dnia 15 listopada 2016 r. nie wywołało żadnych skutków prawnych względem pozwanego, w tym w szczególności nie spowodowało wygaśnięcia zobowiązania stwierdzonego kwestionowanym w niniejszym postępowaniu tytule wykonawczym, albowiem w świetle art. 513 § 2 k.c. było niedopuszczalne. W konsekwencji przywołane przez powoda okoliczności nie mogły stanowić podstawy pozbawienia powództwa w oparciu o art. 840 § 1 pkt 2) k.p.c. i powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Orzekając o kosztach procesu Sąd zastosował zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 k.p.c.) i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 10.817 zł, składającą się z wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego – radcy prawnego, w wysokości adekwatnej do wartości przedmiotu sporu (10.800 zł) oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 zł).

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dowody z dokumentów, które nie były kwestionowane. Pomijając pozostałe, oprócz dokumentów, dowody zawnioskowane przez powoda Sąd kierował się treścią art. 217 § 3 k.p.c. Mając na względzie niedopuszczalność, a co za tym idzie - bezskuteczność złożonego przez powoda oświadczenia o potrąceniu z dnia 15 listopada 2016 r., mającego stanowić podstawę umorzenia (wygaśnięcia) zobowiązania objętego tytułem wykonawczym, nie ma potrzeby przeprowadzania oceny, czy przedstawione do potrącenia wierzytelności istnieją i są wymagalne w zgłoszonym przez powoda rozmiarze. I właśnie z tych względów Sąd pominął wnioski o dopuszczenie dowodów z zeznań świadków R. J., P. S. (1), D. B. (1) i M. M. na okoliczności zmierzające do wykazania podstawy i wysokości roszczeń (...) i M. w stosunku do (...).